

рилъ една плесница. Въ първия моментъ браминътъ дигналъ ржката си, съ намѣрение да го удари, но веднага я свалилъ долу и продължилъ молитвата си. Най-после ученикътъ срещналъ адепта, на когото сжщо ударилъ плесница. Адептътъ билъ толкова вгълбенъ въ мисълта си, че даже не усѣтилъ плесницата. Нито единъ мускулъ на лицето му не трепналъ.

Ученикътъ се върналъ при Учителя си и разказалъ своята опитностъ отъ дадената задача. Тогава Учителътъ му отговорилъ: Военниятъ представя закона, който действува съ две срещу едно. Браминътъ представя разумното сърдце въ човѣка, което не търси правото си. То се стреми къмъ разрешаване на въпроситѣ по новъ начинъ. Адептътъ представя любовта, която не се смущава отъ нищо. Който живѣе въ областта на любовта, той не се смущава отъ външнитѣ условия, отъ преходнитѣ отношения. Той живѣе въ чистата и възвишена мисълъ, въ която нѣма никакви сѣнки, никакви облаци.

Като се говори за духовния животъ на хората, въ ума ни изпъква идеята за музика, пѣсень и танци, т. е. за движения. Всѣка пѣсень подразбира движение. Ако човѣкъ не може да изрази движението правилно, и тона на пѣсенята не може да вземе правилно. Значи, на всѣки тонъ отговаря съответно движение. Човѣкъ не може да се настрои духовно, ако нѣма антена, чрезъ която да възприема движенията, т. е. трептенията отъ духовния свѣтъ.